

KYLE PERRY

DE
VERMISTE
MEISJES

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Kyle Perry
Oorspronkelijke titel: *The Bluffs*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Angeliqve Verheijen
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: © John White Photo's / Getty Images
Foto auteur: © Graham King
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0716 8
ISBN 978 94 027 6134 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2021

Originele uitgave verschenen bij Penguin Random House Australia Pty Ltd.
This edition is published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.
The author has asserted his right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

ELIZA

Nu, de Great Western Tiers, Tasmanië

De regen maakte haar wakker.

Ze heeft je nodig.

Eliza opende haar ogen. Ze lag in het grind op het bospad, op haar buik, met de geur van vochtige aarde in haar neus.

Je moet overeind komen.

Tussen haar tanden door zoog ze lucht naar binnen. Alles deed pijn. Haar achterhoofd stak. Haar bril boorde zich in haar slaap en er zat een barst in het linkerglas. Haar donsjack en wandelbroek waren doorweekt.

Het begon harder te regenen, en de wind sloeg de ijzige druppels tegen de eucalyptusbladeren. Ergens in een bosje riep een geel-honingeter; het klonk alsof er een fles werd ontkurkt.

Overeind. Ze heeft je nodig.

Aan de rand van het pad groeide een Tasmaanse laurier, bespikkeld met witte bloemetjes. Terwijl ze zich aan de struik omhooghees, sneden de stekelige bladeren in haar hand. De geplette bloemetjes lieten hun zoete, wilde geur los.

Haar wandelschoenen en sokken waren verdwenen, en het was zo koud in de bergen dat haar voeten blauw en gevoelloos waren geworden.

Ze draaide zich om en tuurde in de mist. Haar hoofd bonsde bij iedere beweging. Ze voelde voorzichtig aan haar achterhoofd, en toen ze keek was haar hand rood.

Op haar gezicht zat iets bruins en kleverigs, waardoor haar honingkleurige haar tegen haar gezicht plakte. Zonder te weten wat het was trok ze het los.

Een stem... Van ver, maar hij kwam dichterbij.

Eliza verstijfde en nam razendsnel een besluit. Ze raapte een dikke eucalyptustak van het pad en stapte tussen de varens langs de rand. Haar kleren bleven haken in de laurier. Kon ze zich ergens verstoppen? Was het slim om het pad te verlaten?

Het geluid van brekende takken achter haar. 'Mevrouw Ellis!'

Eliza draaide met een harde schreeuw om haar as en haalde uit met de stok.

De gestalte – een tienermeisje – sprong met een gilletje achteruit.

'Jasmine!' Eliza kon wel huilen van opluchting. 'Nee... Carmen?'

'U probeerde me te slaan!' Carmen deinsde achteruit, haar lange natte haar plakte tegen haar gezicht. 'Waar slaat dat op? Doe normaal!'

Eliza liet de stok uit haar halfbevroren vingers vallen. 'Sorry.' Ze pakte Carmens pols en trok haar naar zich toe, onder de beschutting van de bomen.

'Mevrouw Ellis, u bent ijskoud.'

Het stopte met regenen alsof er een kraan werd dichtgedraaid. Op wat zacht gedruppel na was het woud plotseling doodstil. Het leek ergens op te wachten.

'Waar zijn de anderen?' fluisterde Eliza.

'Iedereen is al bij de bus, maar we kunnen Jasmine, Cierra, Bree en Georgia niet vinden. Meneer North zegt dat de wandeling niet doorgaat vanwege het onweer, dus hij heeft de bus laten komen. U nam uw telefoon niet op, dus hij heeft mij en meneer Michaels eropuit gestuurd om u te zoeken.'

'Heeft niemand de meisjes gezien?'

'Ze waren toch bij u? Klopt het dat ze hebben gevochten?' Carmen bekeek Eliza wat beter. 'Zit er bloed op uw gezicht?'

'Waar is meneer Michaels?'

Carmen bestudeerde het bloed, de blauwe plek op Eliza's gezicht, haar kapotte bril. Het kwartje leek te vallen.

‘Carmen, waar is Jack – meneer Michaels?’

‘We hebben ons opgesplitst en hij heeft een ander pad genomen. We zoeken al eeuwen,’ zei Carmen. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Je hebt hier *in je eentje* rondgelopen?’ schreeuwde Eliza.

Carmen sprong van schrik nog een stuk achteruit.

Eliza zocht wankelend houvast bij een eucalyptusboom. Haar telefoon trilde in haar zak. Misschien had hij dat de hele tijd wel gedaan en had ze het niet gemerkt. Maar ze moest nu eerst Carmen in veiligheid brengen.

‘Waar is je telefoon, Carmen?’

‘We hebben onze telefoons op school afgegeven.’ Carmens stem trilde. ‘We moesten ze bij meneer North inleveren voordat we vertrokken. O, shit, weet u dat niet meer? Jezus, w-wat is er met u gebeurd? *Waar is de rest?*’

‘Carmen, je moet heel goed naar me luisteren... Dadelijk ren je terug naar meneer Michaels. Zo hard je kunt. Niet stoppen, wat er ook gebeurt.’ Ze raapte de stok die ze had laten vallen weer op en gaf hem aan Carmen. ‘Als je iemand ziet die je niet kent...’

‘Mevrouw Ellis?’

‘Als je meneer Michaels niet kunt vinden, dan ren je terug naar de bus. Blijf ver uit de buurt van iedereen die je niet kent. Begrijp je me?’

‘W-wat is er aan de hand?’ piepte Carmen.

‘Wacht nog heel even.’ Eliza nam haar telefoon op. ‘Tom? Zijn alle meisjes terug?’

‘Eliza, eindelijk! Waar hang je verdomme uit?’

‘De meisjes, Tom.’

‘We missen Georgia, Bree, Jasmine en Cierra nog. Carmen en Jack zijn je aan het zoeken. Zijn ze daar?’

‘Carmen gaat zo weer naar Jack, en daarna komt ze terug naar jou. Als Carmen er over een kwartier nog niet is, dan sluit je de andere meiden op in de bus en ga je haar zoeken. Ik weet niet waar we op dit moment zijn.’

‘We zijn v-vlak bij het Lake Nameless-pad,’ stamelde Carmen. ‘Net iets ten westen daarvan.’

Opeens begon het weer te regenen, ijzel deze keer. Het deed pijn op Eliza's huid.

'Carmen komt van het westelijk deel van het Lake Nameless-pad. En bel de politie. Nu!'

'Wat is er verdomme aan de hand? Waar zijn die meiden?' vroeg Tom.

'Ik ga ze zoeken,' zei Eliza. 'Bel de politie, Tom.'

'Eliza, je moet niet –'

'Tom, bellen.' Ze hing op en keek Carmen aan. 'Rennen.'

Carmen aarzelde heel even, maar sprintte toen door de struiken en rende weg. Eliza keek haar na tot ze de bocht om was verdwenen en stapte zelf ook het pad weer op.

Boven haar flitste de bliksem, drie seconden later gevolgd door een lange, galmende donderslag. Het geluid was een aanslag op haar trommelvliezen, en de honingeter begon weer te roepen.

De ijzel werd dichter, en de laaghangende wolken gaven het donkere, natte bos iets dreigends. Dit was een beroerde plek om een onweersbui uit te zitten; ze zeiden dat je van alles kon overkomen in de Great Western Tiers. De heuvels lagen tegen het centrale hoogland aan, en werden in de inheemse taal Kooparoona Niara genoemd, oftewel 'Berg van de geesten'. Ze waren dichtbegroeid, claustrofobisch en gevaarlijk. Je kon er dagenlang in een kringetje rondlopen zonder een net iets lager gelegen pad zelfs maar op te merken, of doodvriezen in sneeuwstormen die uit het niets kwamen opzetten. Je kon van een in de mist verborgen klif vallen, in een van de talloze ravijnen waarin ze je nooit terug zouden vinden.

Haar blote voeten werden langzaam warmer terwijl ze over de scherpe stenen en door het ijzige water liep. Ze was nauwelijks een minuut onderweg toen ze een andere honingeter hoorde roepen. Het geluid kwam van een heel eind verderop, de ruwe, raspende kreet waarmee de vogel indringers uit zijn territorium verjaagde. Of waarmee hij waarschuwde voor de aanwezigheid van mensen...

Eliza stond stil en huiverde.

Dit is jouw schuld. Je verdient dit.

Ze probeerde de herinnering aan het oude rijmpje te verdringen, het rijmpje dat de leerlingen niet mochten opzeggen, dat zij en haar zusje vroeger 's nachts fluisterend herhaalden, giechelend van angst en opwinding. Het stadje Limestone Creek, dat aan de voet van de Tiers lag, kende maar één monster, en de lichamen van de meisjes waren nooit gevonden.

Ze stapte tussen stekelige, striemende hakea-struiken naast het pad en sloop gebukt verder op haar pijnlijke voeten. Haar jack bleef haken en scheurde. Ze voelde dat ze een oorbel kwijt was; alleen in haar linker oor hing nog één gouden ring.

En toen, ongeveer een minuut later, hoorde ze zware voetstappen die gelijk met haar opliepen tussen de struiken.

Ze stopte niet. Ze sloop verder. 'Het is je verbeelding,' fluisterde ze.

Het knisperende gebonk van de voetstappen, het ritselen van de varens en takken. Ze keek niet opzij.

Als ze niet keek, zou haar niks gebeuren.

Volgens de legende zou hij je niet meenemen als je zijn gezicht niet had gezien.

1

MURPHY

De ochtend ervoor

Murphy zuchtte. ‘We gaan dit gesprek niet nog een keer overdoen.’ Hij zat in zijn blote buik aan de gammele eettafel en moest hard praten om boven het dreunende John Bellion-nummer uit te komen dat uit de bluetoothspeaker in de hoek schalde. ‘Kamperen is goed voor je.’

‘Ik kan klusjes voor je doen.’ Jasmine, zijn zestienjarige dochter, probeerde het met slijmen. Ze steunde met haar ellebogen op tafel terwijl Myrtle, hun dikke zwart-witte kat, zich kronkelend uit haar armen probeerde te bevrijden. ‘Ik zal het gras maaien. De ramen lappen –’

‘Naar school. Wegwezen.’ Murphy pakte een van de zoet ruikende, plakkerige brokjes hasj van de tafel en legde het op een elektronische weegschaal.

De keuken viel half uit elkaar. De deurtjes van de kasten hingen los en de scharnieren kraakten. Zowel het behang als het linoleum op de vloer krulde om bij de randen. Het grootste deel van het beschikbare oppervlak werd in beslag genomen door kamerplanten die niet giftig waren voor katten. Boven de keukenkastjes, waar de beesten niet bij konden, groeide drakenklimop tegen de muur. Jasmine had de planten in huis gehaald, haar meest recente poging om de geur van sigaretten en wiet te verdrijven.

‘Ik kan –’

‘Wegwezen,’ zei Murphy weer.

Jasmine was klein en lenig, net als haar overleden moeder. Rondom

haar blauwe ogen zaten zwarte eyeliner en vegen oogschaduw. Ze droeg haar haar in een paardenstaart; eigenlijk was het rossig zoals dat van haar moeder, maar ze had het gitzwart geverfd.

Murphy was groot, bebaard en had de bouw van een houthakker. Zijn massieve borst, brede armen en stevige benen zaten onder de Keltische tatoeages, en hij droeg alleen de verkreukelde Calvin Klein-boxershorts waarin hij had geslapen.

Moaning Myrtle, die naar een personage uit *Harry Potter* was vernoemd, mauwde klaaglijk en sprong uit Jasmijn's armen. Ze liep een paar meter, rolde op haar zij en viel direct in slaap.

'Luister, pap, ik geloof niet dat je helemaal begrijpt wat ik je aanbied...'

'Ik weet precies wat je me aanbiedt, schat.'

'Maar we gaan wándelen, pap!'

'Daar ga je niet dood van.'

'Dat weet je niet.'

'Je zou haar thuis kunnen houden om haar kamer op te ruimen, man.' Haar oom Butch bemoeide zich ermee. Hij stond meedeinend met de muziek ontbijt te maken, joint in zijn ene hand, een pan met bacon in de andere. Zoals altijd droeg hij een marineblauw hemd en een vieze voetbalbroek.

'Kappen,' waarschuwde Murphy. Hij bleef zich concentreren op zijn taak en legde brokjes hasj op de weegschaal tot hij precies vijfentwintig gram had.

Je zag direct dat Butch en zijn jongere broer familie waren, maar Butch had een veel voller gezicht en was een stuk steviger. Ook hij had een tatoeage van twee dolken en een Mexicaans doodshoofd in zijn nek. Omdat hij zo groot was had hij op school de bijnaam Butch gekregen, maar de twee broers waren allebei precies één meter negentig lang. Niemand sprak ze ooit aan met hun echte voornaam. Dat was vragen om klappen.

'Oom Butch, mag ik thuisblijven?' Jasmine huppelde naar hem toe. 'Alsjeblieft? Mag het?'

'Tuurlijk, Jaz.' Butch nam een trek van zijn joint. 'Met goed onderhandelen kom je een heel eind bij de Murphy's.'

‘Je juf heeft me persoonlijk gebeld om te zeggen dat je mee moest,’ zei Murphy. Hij deed de brokjes in een klein plastic zakje en sloot het zorgvuldig af met een vacuümsealer. ‘Je hebt dit jaar al veel te vaak je snor gedrukt. Je gaat naar school, je gaat mee op kamp en je gaat het nog leuk vinden ook.’

‘Nou, Jaz, en als *mevrouw Ellis* het zegt...’ zei Butch.

‘Dat is de enige reden dat hij me dwingt om te gaan,’ zei Jasmine walgend. ‘Hij wil gewoon in haar broekje.’

Murphy ging weer verder met zijn werk en plakte een sticker op het plastic zakje. Op de sticker stond THE CAPTAIN; ze kochten ze met stapels tegelijk online bij The Mad Hueys, en de kenners wisten inmiddels dat ze dan te maken hadden met de beste bushwiet van Noord-Tasmanië. Hoewel het riskant was om je spullen zo herkenbaar te maken, was het mooi meegenomen dat ze zo ook een lange neus maakten naar brigadier Doble, hun grootste rivaal. Die man was een constante bron van ergernis omdat hij een zo groot mogelijk deel van hun oogst van straat probeerde te halen.

‘En waarom denk jij dat ik niet al in haar broekje zit?’ vroeg Murphy.

‘Gatverdamme, pap.’

‘Murphy, ik had toch gezegd dat ze voor mij is.’ Butch knipoogde naar Jasmine.

‘En denk maar niet dat je eronderuit komt door de bus te missen,’ verkondigde Murphy. ‘Als het moet, breng ik je met de auto.’ Hij grijnsde zijn scheve, witte tanden bloot. ‘In mijn onderbroek. En ik stap uit om je voor de ogen van al je vriendinnetjes vaarwel te kussen.’

‘Wat ben je toch een creep. Alsjeblieft, pap, wat maakt het nou uit. Zeg gewoon dat ik ziek ben of zoiets...’

Murphy keek haar aan en aarzelde. Haar bleke gezicht, die op elkaar geperste lippen. Ze stond op haar tenen, alsof ze ieder moment weg kon vliegen door het raam. ‘Jasmine, het is maar één nachtje,’ zei hij uiteindelijk. ‘Mij gebeurt echt niks. Als je terugkomt ben ik er nog steeds.’

‘Pap, ik ben niet –’

‘Liefje, ik ga nergens heen. Beloofd.’

Jasmines droefheid sloeg om in kille berusting. ‘Oké dan.’ Ze pakte met haar duim en wijsvinger een zakje uit de doos. ‘Maar dan neem ik er eentje mee.’

Hij trok het uit haar hand. ‘Leuk geprobeerd.’

‘Hypocriet. Oom Butch zegt dat jullie altijd wiet meenamen op schoolkamp.’

‘Sst,’ deed Butch hard en aanstellerig.

‘Als ik ook maar iets ruik als je terugkomt, heb je huisarrest tot je achtendertigste,’ verklaarde Murphy met een boze blik op Butch. ‘Je oom moet zijn bek houden.’

‘Misschien heb ik een beetje overdreven, Jaz,’ zei Butch. ‘Als ik het me goed herinner was hij niet altijd aan het roken. Soms zaten zijn lippen vastgeplakt aan een van de Lindsay-zusjes, en niet altijd aan hun –’

‘Ieuw,’ piepte Jasmine. ‘Ik ga al.’

Ze hees haar rugzak om haar schouders en tilde Myrtle op. Terwijl ze haar gezicht tegen de vacht van de kat wreef, zong ze een paar regels uit ‘Goodbye My Lover’ van James Blunt. Myrtle miauwde en Jasmine drukte haar nog een keer stevig tegen zich aan voor ze haar weer op de grond zette.

‘Het is maar dat je het weet, pap, maar ik geloof niet dat mevrouw Ellis je type is. Ik ook van jou!’ Jasmine sloeg de deur hard achter zich dicht; niet omdat ze boos was, maar omdat je hem alleen met een flinke klap goed dicht kreeg.

‘Dat heeft ze van jou, lul,’ zei Murphy even later. Hij woog nog vijftientig gram af.

‘Die lange vingers bedoel je?’ zei Butch. ‘Ik had bijna niet gezien dat ze dat zakje in haar mouw stopte.’

‘Nee, ik bedoel haar – wat?’

‘Niks.’ Butch’ grijns werd breder.

‘Shit!’ Murphy gooide zijn stoel om, sprong over de blazende Myrtle heen en rende de deur uit. De eeuwige bries in de vallei bracht de geur van het stadje mee: diesel, rook en eucalyptus.

Aan het eind van de straat stapte Jasmine net in de bus. Het was een dikke vijftig meter, dus ze moest gerend hebben om zo'n grote voor-sprong op te bouwen.

Murphy ontweek behendig de kapotte stoeptegels terwijl hij een sprintje trok. Een jack russell rende blaffend naar een hek.

De bus reed weg. Boven in een eucalyptusboom begon een ekster te krijzen toen Murphy vaart minderde; de harde stenen deden pijn aan zijn blote voeten.

Aan de overkant van de straat liepen twee giechelende jonge vrouwen, in op elkaar afgestemde Adidas-hardloopkleding. Peggy en Darcy. Ze deelden verderop in de straat een huis en hij kende ze natuurlijk, want hij kende iedereen die hier woonde. Ze staken hun telefoons omhoog en richtten de camera op hem.

Het drong tot hem door dat hij inderdaad alleen een onderbroek aanhad, en hij haastte zich naar huis. De deur zat dicht, en hij gaf er een harde duw tegen. Op slot.

'Butch, doe niet zo achterlijk.' Hij bonkte met zijn vuist op de deur en keek achterom naar Peggy en Darcy, die naar hem zwaaiden.

Het raampje naast de deur ging open en Butch' gezicht verscheen. 'Hé, jongens!' brulde hij. 'Murphy loopt buiten in z'n onderbroek!'

'Ik sla je verrot.'

'Er loopt een blote vent buiten! Bel de politie! Hé, hoe gaat het, dames? Jullie zien wel dat Murphy het een beetje koud heeft, hè?'

Peggy en Darcy lachten. Een kookaburra nam het geluid over en de jack russell bleef blaffen.

'Je bent er geweest, Butch,' zei Murphy. Hij liep om het huis heen en klom over het afgebladderde witte hek.

De achtertuin was een warboel van onkruid, hoog gras en verwaar-loosde struiken. In de ene hoek stond een kippenhok, in de andere een schuurtje en daartussenin verrees een roestende droogmolen. De achterkant van de tuin was niet afgesloten door een hek, maar door braamstruiken en eucalyptusbomen. Het huis stond aan de rand van Limestone Creek en grensde aan het Western Tiers National Park. Anderhalve kilometer verderop, verborgen tussen al die struiken en

bosjes, lag hun wietplantage. De route ernaartoe hadden ze beveiligd met zelfgemaakte boobytraps.

Daarachter rezen de Great Western Tiers op, steile blauwgrijze hellingen bezaaid met rotspilaren. Verder naar het westen lag Devils Gullet, een ruige prehistorische kloof met kliffen van waaraf je de mistige bergen van Tasmanië kon zien liggen. Dat uitzichtpunt was een van de plekken die Jasmine zou aandoen tijdens de wandeltocht. Ze was er al heel vaak geweest en had zelfs ooit met Murphy gekampeerd op de plek waar de leerlingen vanavond zouden slapen; als je de weg wist in het bos fietste je er op een mountainbike binnen twintig minuten naartoe. Dat was in de tijd dat Sara, Jasmijns moeder, nog leefde.

Murphy stampte door de achterdeur de keuken binnen.

Butch floot toen hij hem zag. 'Hoe is het in godsnaam mogelijk dat jij geen vriendin hebt?' Hij sloeg zijn armen over elkaar, de joint nog steeds tussen zijn vingers.

'Eikel. Die krijg je terug.' Murphy probeerde Butch een stomp in zijn kruis te verkopen, maar zijn broer dook net op tijd weg. 'De sleutels van de Hilux.' Murphy klopte op de muur waar ze hoorden te hangen. 'Waar heb je ze neergelegd?'

'Maak je niet druk, Murph, ze is slim genoeg. Ze wordt echt niet gepakt.'

'Waar zijn die fucking sleutels?'

Butch lachte. 'Rustig man. Denk je nou echt dat je Jasmine uit de buurt van wiet kunt houden als haar pa het zelf verbouwt? Ze is zestien, het is een schoolkamp, ze heeft een zwaar jaar gehad. Gun haar een pleziertje.'

'Waar zijn die fucking sleutels, Butch?'

Met een zucht concentreerde Butch zich weer op zijn eieren met bacon. 'Maak je niet druk, joh, het was maar een grapje.'

'Wat?'

'Ze heeft niks meegenomen. Maar je had je kop moeten zien.' Hij schaterde het uit. 'Ik had het moeten filmen.'

'Wat ben je toch grappig. Lul.' Hij gaf Butch een harde beuk tegen

zijn schouder. Hun andere kat, Gus the Muss, schoot weg en gooide een bak met een grote zwaardvaren om. Overal lag potaarde.

Butch kreunde en liet bijna zijn bord vallen, maar even later lachte hij weer. 'Skinner komt vanavond en we moeten nog een karrenvracht van dat spul in zakjes stoppen.' Hij stak de joint tussen zijn lippen en duwde een bord in Murphy's hand. 'Je moet op krachten blijven, kerel.'